

[Handelsministeren.]

retaget, som det nu en gang skete. Det ærede medlem henviste her til grundlovens § 46, stk. 2, hvor der står, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtagne tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov. Hertil vil jeg sige, at på dette punkt er der ikke givet mig noget grundlag for at være uenig med det ærede medlem. Tilbage er der, synes jeg, at gøre opmærksom på, at man så kan konstatere, at bevillingen er givet i overensstemmelse med loven, for i henhold til § 15 i erhvervsfondsloven, lov nr. 145 af 4. april 1960, bevilges de med loven forbundne udgifter til eksport og eksportfremmende foranstaltninger på de årlige finanslove. I henhold hertil er der på finansloven for 1961-62 under § 25. 4. B. 4. stillet 4,1 mill. kr. til rådighed for de eksportfremmende foranstaltninger. Der er tale om en rammebevilling, inden for hvilken handelsministeren uden forelægelse for de bevilgende myndigheder eller andre kan trække beløb til dækning af formål, der falder ind under loven,

Tilbage kan efter min opfattelse kun være en diskussion om, hvorvidt den foretagne disposition falder ind under loven. Her rejste det ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Weikop det spørgsmål, om man kunne betragte bevillingen som værende i overensstemmelse med loven. Herom vil jeg gerne sige, at som jeg læser § 12, punkt b, i erhvervsfondsloven, synes jeg ikke det er muligt at dokumentere en åbenbar uoverensstemmelse, hverken med lovens bogstav eller med dens ånd. Der står, at tilskud kan ydes til deltagelse i eller iværksættelse af udstillinger, udsendelse af egnede reklamer, oprettelse af konsignations- eller prøvelagre eller andre formålstjenlige foranstaltninger. Man vil altså se, at „formålstjenlige foranstaltninger“ såvel går på udstillinger og udsendelse af egnede reklamer som på konsignationslagre. Jeg må derfor sige — dog med fuld honnør til det ærede medlem hr.

Henry Christensen, idet jeg gør opmærksom på, at jeg ikke er jurist — at efter mit skøn kan man ikke dokumentere en åbenbar uoverensstemmelse med lovens bogstav eller ånd i den foretagne disposition.

Tilbage bliver for mig at se derefter kun det spørgsmål, om man kan sige, at de almindelige retningslinjer, der må ligge til grund for sådanne handlinger, for sådanne love med de formål, de har, er fulgt. Det ærede medlem hr. Weikop gør opmærksom på, at der her er tale om en efterfinansiering, og at det ikke rigtig er i overensstemmelse med loven at efterbevilge. Det er rigtigt, at man i almindelighed ikke må efterbevilge, men her synes jeg igen man må se balletsagen i dens rette sammenhæng. Fra alle sider, også fra erhvervenes, var der fuld tilslutning til det fremstød i USA, hvori balletten indgik som et led, og dette fremstød måtte naturligvis blive dyrt efter danske forhold.

Dette, at erhvervsfonden har måttet træde til, kan ikke karakteriseres som en efterfinansiering af ballettens deltagelse. Forholdet er alene det, at fremstødet, som det er naturligt at betragte som en helhed, viste sig at blive dyrere end beregnet. Det kan i øvrigt nævnes, at fondens administration, hvori erhvervene er repræsenteret, i enkelte tilfælde har fundet det berettiget at yde bidrag til foranstaltninger, hvortil der først søgtes om støtte umiddelbart forud for gennemførelsen af de pågældende og inden ansøgningen besluttede foranstaltninger. Dette kan karakteriseres som efterfinansiering, der således ikke er et helt ukendt begreb for fondens administration. Jeg vil derfor i allerhøjeste grad understrege, at det ikke er min opfattelse, at man juridisk kan slå fast, at det er i åbenbar strid med loven. Når det ærede medlem hr. Weikop derfor stiller mig det spørgsmål — nu har det ingen praktisk betydning, men når det ærede medlem stiller mig et spørgsmål, skylder jeg at svare på det — om jeg også ville have bevilget pengene, og om jeg mener, det er i overensstemmelse med loven, har jeg altså redegjort for, at jeg ikke føler mig overbevist